

Cseh Károly

Húsvéti fényben, szélben*Régi Nagypéntek*

Füstös ajtaja tenyéynyire tárva:
piroslott-sárgállt a kemence szája,
akár a beérett kukoricacső,
s a megkent cipók – míg hömpölygött a hó –
sütőlapáton fogzottak sorjázva.
Ott kucorog mindenünk, elült a zajos,
fecskéllő öröm, szárnyszegetten, körben.
Nagypéntek volt, havak utáni, napos,
megmosdott már udvar s kert is a zöldben,
friss inget váltott almafa és meggyfa,
járva-kelve csupán a szírom-habos
szél sopánkodott, és állt Érette pörben:
az Úr fia, jaj, milyen útra megy ma?!
Kukoricaszár-íziket zabálva,
kerekült szemmel nézett iszonyatos
villogással ránk bentről a tűz lángja,
s a szénvonó is félre vetve-dobva
úgy komorlott, mint félbe tört keresztfa,
s piroslott-sárgállt a kemence szája;
ajtaján lyukak szög - világolása.

Eleven gyertyák

Tövíg leégett fáklyák, korhadt rönkök
az üszkös délutánban szerteszórva.
Nagypéntekünkhöz illón még nem dörgött
Eső perceg csak – lassan három óra.

Virágoktól azúrlik kertünk alja,
zsengeáll a száluk, egyiket letépem –
s meggyújtott gyertyaként magasra tartva,
anyám sírjához kaptat már a léptem.

Körültekintek, mint azon az éjen,
zajgást neszelve, a Körül-tekintő,
s a zöld nyüzsögni kezd lent észrevétlen:

ibolyák izzanak fel áthevülve,
olyan vakítón, mintha a Vízöntő
égboltja hullt le volna most a fűre.

Közelítő
P.Gy-nak

Hajolj közelebb fényes kőhöz, földhöz,
s köszöntsd a Húsvét esője után
előmorzszáló első hangyákat.

Húsvéti szélben

Zöldbe borult

Madárral teli
bokor zöld szoknyád megint
húszéves a szív!

Tavaszi villám

Falhasadékon
cikkan keresztül újra
zöldell a kert már

Húsvét, falun

Lelkük most még akár a hó
szállingózik pár húsvéti
falusi kis locsolkodó